

Posudek vedoucího diplomové práce

Název práce: Smrt v literatuře versus tvář smrti v dnešní společnosti

Autor práce: Bc. Ludmila Poláčková

Obor studia: Etika v sociální práci

Posudek vypracoval: Tomáš Veber

Datum: 13. 5. 2019

Diplomová práce paní bakalářky Ludmily Poláčkové pojednává téma v současné době již široce diskutované, ještě v nedávné době však spíše periferní, smrt a otázku posledních věcí člověka. Diplomantka přitom přistoupila ke zkoumanému jevu ne úplně tradičním způsobem. Rozhodla se zpracovat jej s využitím metod vlastních sociologií literatury, jak ji vymezil zejména prof. Miloslav Petrusek (1936–2012), jeho knihu také řádně cituje jako jeden z důležitých zdrojů. Jako studentka oboru etika v sociální práci však obsahovou a motivickou analýzu knihy využívá nejen jako ilustraci závažnosti studovaného jevu, ale především jako další zdroj dat potřebných pro ucelení argumentační linie a oporu namísto jindy potřebných empirických dat. Práci završuje poukazem k několika vybraným etickým dilematům. Práce jako celek splňuje standard uplatňovaný vůči pracím posuzovaným v oboru Etika v sociální práci i nároky kladené na tento typ prací na českých vysokých školách.

Pokud bych měl uvést nějaké výtky, pak budou směřovat především vůči někdy mnohomluvnému stylu, zatíženému řadou redundantních řečnických otázek, ovšem takový už je autorčin styl psaní. Z formálního hlediska je trochu nešťastné řešení životopisu Jana Balabána (1961–2010), konkrétně s. 49, pozn. č. 109, kde autorka do metatextové linie umístila data, patřící spíše do vlastního textu. Výhrady vznáším také k samotnému rozčlenění do kapitol, ve smyslu očíslování úvodu i závěru a jejich formálního zahrnutí do výčtu kapitol vlastního textu (těch je pět, ale číslováním jsme u závěru na čísle sedm!).

Obsahově se mi však zdá práce provedena přesvědčivě a bez výhrad jsem akceptoval i autorčinu metodologii (výhrady by se opět daly najít spíše ve způsobu, jak své myšlenky formuluje, tedy ke stylu, což je však zapotřebí odlišit). Jistá míra esejističnosti sice budí v posuzovateli oprávněnou obavu o užití skutečně vědeckých metod a postupů, avšak pokud se přes ni přeneseme, výsledný text lze jedinečně přivítat, zejména jako neotřelý příspěvek do jinak dnes spíše kvantitativního či objemového nárůstu studií a statí na zvolené téma.

Závěrem si neodpustím výtku vážnější: svou práci měla autorka zpřesnit podtitulem, jenž by byl více vázán k jejímu obsahu. To se však nestalo. Proč? Takto vyhlíží práce zprvu příliš mnohoslibně a vzbuzuje očekávání, jež autorka nebyla s to naplnit.

Práci k obhajobě doporučuji a hodnotím stupněm výborně.